

Militærvæsen, og tage vi dem med, ere vi oppe paa, at omtrent 50 pCt. af Statens Indtægter ofres paa militære Øjemed. Derfor kunde der være megen Grund til i Øjeblikket at benytte den Udvej, jeg har antydnet: en Udsættelse af at føre de militære Love ud i Livet. Det har jo dog heller ingen Hast med disse Love, og der er det mærkelige ved dem, at jeg ikke her i Danmark har truffet et eneste Menneske, som er tilfreds med dem. I alle Partier er man misfornøjet med disse Love. Jeg har ude omkring i Befolkningen paa Møder ikke truffet en eneste, der vilde staa frem og forsvare disse Love, naar jeg undtager selve Forligsmagerne, der have været med at lave dem; alle Vegne ellers hører man kun Misfornøjelse med dem. Ogsaa af den Grund haster det jo heller ikke saa stærkt med at føre dem ud i Livet. Kunde vi ikke faa et lille Pusterum, saa at Staten dog nogenlunde kunde samle Kræfter og staa bedre rustet til at bære de uhyre Udgifter, her er Tale om?

Hvad Følgerne af den finansielle Stilling, hvori vi i Øjeblikket befinde os, ville blive, er det jo meget let at overskue. De mærkes for det første paa den Finanslov, der er forelagt, og de mærkedes ogsaa i den Tale, som den højtærede Finansminister holdt den 5. Oktober. Jeg skal tillade mig at citere et Par Ytringer af denne Tale. Han siger: „Der er altsaa vist en særdeles stor Tilbageholdenhed overfor nye Udgifter, og skønt de enkelte Ministerier allerede ved den foreløbige Lægning af deres Budgetter havde været ret nøjeregnende med at holde Udgifterne saa langt nede som muligt, blev det dog nødvendigt, efter at de vare komne til min og det samlede Ministeriums Behandling, at underkaste Budgetterne en endogsaa meget betydelig Beklipning“. Heraf fremgaar det, hvorledes man har spinket og sparet i Ministeriet ved Udarbejdelsen af denne Finanslov. De enkelte Ministre have siddet og brudt deres Hjerne med, hvorledes de skulde skære bort og spare, og da saa bagefter det samlede Ministerium med Finansministeren i Spidsen har taget fat, har man yderligere stærkt beklippet denne Finanslov. Det mærker man ogsaa paa mange Punkter. Saaledes siger den højtærede Finansminister videre i samme Tale: „Det maa ogsaa tages under alvorlig Overvejelse baade af Regering og Rigsdag, paa hvilke Omraader der yderligere kan spares. Regeringen skal for sit Vedkommende overveje Sagen med de Midler, den sidder inde med, og jeg vil henstille til dette høje Ting at tage en

Tanke op, som jeg i Fjor fremsatte fra denne Plads“, nemlig Nedsættelse af en Kommission til Undersøgelse af Finansloven. Udvidelser og Nybygninger osv., som der kunde være i høj Grad Trang til, har man næsten overalt strøget, dem kan man ikke gaa med til mere. Og det gør man netop i en Periode, hvor der var særlig Grund til, at Staten gik i Spidsen! I en Periode, hvor Arbejdsløsheden hænger saa store Dele af den danske Arbejderbefolkning, maa Staten nu pludselig sige: Stop, vi kunne ikke mere! Det vil mærkes paa mange Omraader.

Jeg skal fra Finansloven nævne et enkelt Eksempel, som vil vise, hvordan den Finanspolitik, vi ere inde paa i Øjeblikket, vil komme til at svie til den danske Arbejderstand. Jeg tænker her paa Bevillingen til Anskaffelse af rullende Materiel, hvortil vi jo hvert Aar have bevilget betydelige Summer. Men i Aar høre vi pludselig op. Ja, der findes ganske vist paa § 27 en Bevilling, men det er en Genganger fra i Fjor, der er ingen Nybevillinger mere. Vi have altsaa standstødt paa dette Omraade. Naar man nu betænker, hvilken uhyre Forretning Staten driver gennem sine Statsbaner, at det er Tusinder og Tusinder af Vogne, der løbe paa de danske Statsbaner, og at man nu pludselig hører op med at anskaffe nyt rullende Materiel, maa man dog sige, at i en privat Forretning vilde noget saadant være utænkeligt. Og vi vide jo yderligere, at Staten i mange Aar har lidt under Vognmangel, at den endnu den Dag i Dag maa leje Vogne til høje Priser i Udlandet. Naar man nu pludselig standser Anskaffelsen af nyt rullende Materiel, vil Følgen blive, at den store Fabrik i Randers, „Scandia“, kommer til at lukke, maa standse og afskedige sine 6—700 Arbejdere, fordi der ikke er mere at give dem at bestille. Saaledes svier Militærforliget paa saa mangfoldige Omraader, og de, der først og fremmest komme til at bære Smerterne, ere de smaa i Samfundet, Arbejderne. Jeg nævner dette Eksempel ovre fra Randers med Fabrikken „Scandia“, en Fabrik, der har gjort Staten uhyre store Tjenester, og som vi kunne være stolte af i dansk Industri. Naar den nu trues med Ruin, maa lukke og afskedige en saa stor Arbejderstab, da er det en Følge af den finansielle Stilling, hvorunder vi leve, og af den Finanslov, som her er forelagt os.

Naar den højtærede Finansminister foreslaar at nedsætte en Kommission til